

ТАРАСЪ БУЛБА

Повѣсть на Н. Гоголя.

I.

„Я се обърни, сине! Ама че си смѣшенъ! Какви сж тия казу-герски антерии на васъ? Че така ли сичкитѣ носжтъ въ академията?“

Съ таква думи посрѣшна стари Булба двамата си сина, които се бѣхж училе въ киевската бурса и дошле дома при башта си.

Синоветѣ му токо што слѣзохж отъ конетѣ. Това бѣхж два здрави юнака, гледахж оште кръвнишки, като семинаристи едва пуснати. Лицата имъ, корави и здрави, бѣхж покрити съ прѣвъ мжхъ косми, непожтнатъ оште отъ брѣсначъ. Тѣхъ ги смути такава срѣшта на башта имъ, та стоѣхж, като вкопани и гледахж въ земята.

„Стойте, стойте! дай да ви изгледамъ хубавѣ,“ казваше Булба и обрѣшташе ги: „какви сж дълги антерии на васъ! ама антерии! такива антерии не сж биле на свѣтътъ. Я нека припне нѣкой отъ васъ! да видж какъ ште да се съпне о политѣ и премѣтне на земята“

„Не смѣй се, тато, не смѣй се!“ каза най-послѣ пѣ-старий отъ тѣхъ.

„Вижъ ти, какъвъ е голѣмецъ! че зашто да се не смѣжъ?“

„За това; ти и башта да ми си, а бйвамъ те Бога ми, ако земешъ да се смѣнешъ!“

„Ахъ, ти такъвъ-онакъвъ сине! какъ! башта си?“ рече Тарасъ-Булба и отстапи нѣколко раскрача назадъ, зачуденъ.

„Ако ште би и банта. За обида никого нѣма да югледнж и да премлжжъ.“

„А какъ мислишъ ти съ мене да се биешъ? може тѣ плѣсници?“

„Съ каквото тамъ и да е.“